

Hällristningarna

”Vad i helvete!” IT-chefen på Region Sörmland kastade sin trådlösa mus i väggen. Bitarna studsade runt i rummet. ”Efter fem års förberedelser, så påstår du att vår nya superdator inte är klar? Dagen innan starten så kommer du alltså på att den måste trimmas in. I två veckor till!?”

”Jo, alltså...” sa Peter, den driftansvarige för superdatoren, medan han tittade ner i marken och skruvade på sig där han stod. ”Det har uppstått en del komplikationer, och jag måste säkerställa att det inte påverkar funktion eller prestanda.”

”TVÅ, veckor! Inte en minut till. Är den inte klar då får du sparken, med urusla vitsord. Fattar du hur mycket problem som uppstår, när vi redan har rationaliserat bort trettio procent av de anställda för att superdatoren från och med nu skulle sätta diagnoser, effektivisera arbetsrutiner med mera?”

Tio minuter senare, när IT-chefen hade skrikit sig hes fick Peter lämna kontoret.

”Hur gick det?” frågade Linda, teknikgurun och Peters närmaste medarbetare.

”Perfekt”, sa Peter och sprack upp i ett stort leende. ”Han gick på det! Nu kör vi så det ryker!”

Peter och Linda hade sett till att de var de enda två som kunde jobba med superdatoren de kommande veckorna. Det var en unik möjlighet de hade skaffat sig. De rensade bort allt som i deras tycke var skräp och startade uppladdning av data. Båda två var medlemmar i Nyköpings Arkeologiska Förening. Nu skulle de en gång för alla lösa problemet med de världsunika hällristningarna vid Släbro i Oppeby. Vad föreställde de egentligen? Var det konst, historier, meddelanden eller kanske bara klotter som någon gjort för att fördriva tiden? Det enda man med säkerhet man kunde säga om dem var att de var gjorda för mindre än 4000 år sedan, eftersom bergsknallen låg under havsytan innan dess.

De laddade in terabyte efter terabyte med all möjlig data. Superdatorns avancerade algoritmer byggda på artificiell intelligens skulle förhoppningsvis kunna räkna ut hällristningarnas betydelse.

”Sådärja”, sa Peter medan han sträckte på sig och svalde en slurk Jolt-cola, ”då har vi laddat in all världens språk, inklusive hieroglyfer, hällristningar, kilskrift med mera. Stjärnkartor, planetbanor, fysik, kemi och all världens historia är också klart.”

Linda kollade checklistan. ”Då är det biologi nu! Alltså bilder, beskrivningar och dna för alla kända organismer på jorden.”

Det tog två dygn, sen var all världens kunskap uppladdad i superdatoren. Varken Peter eller Linda hade sovit någonting. De hade inte tid. Men de hade proppat i sig enorma mängder Jolt-cola, kaffe, chips, godis och kanelbullar för att hålla sig vakna.

”Tre – två – ett och DÄR är vi igång.” Peter tryckte på Enter för att starta analysen. Båda två kände hur håren reste sig på armarna. Om det var för att de var exalterade eller om det var den elektriska spänningen från superdatorns fyra miljarder processorer som jobbade på max visste de inte. Efter flera års planering var de äntligen igång. Datorn skulle få jobba i max tio dagar, sen skulle de ha ett par dagar på sig att återställa den till det som den var tänkt för.

De turades om att övervaka datorn. Det räckte med att en person tittade på vad som hände, så kunde den andra äta, duscha eller sova hemma.

* * *

"Mmmh... det är Linda" svarade hon trött, när Peter ringde henne kl 04 en morgon.

"Skynda dig hit!" Peters upphetsning gick inte att ta miste på. "Datorn har jobbat klart!"

Linda satte sig upp i sängen. "Va! Vad säger den om hållristningarna?"

"Det är ett ganska långt svar, jag har inte läst så mycket. Jag tror det är ett varningsmeddelande. Skynda dig hit bara."

En kvart senare stormade Linda in på kontoret, och kunde bara få fram ett par ord mellan varje andetag.

"Nå, vad ... står det ... i meddelandet?"

"Jo, om jag förstått rätt så är det en varning för en parasit."

"Parasit? Verkligen?" Linda höjde på ögonbrynen.

"Ja, visst är det spännande! Den stora figuren på hållristningarna föreställer faktiskt en människa omgiven av parasiter. Många av småfigurerna är grova avbilder av parasiten i dess olika stadier från ägg till fullvuxen. Och andra figurer visar koordinater för varifrån de kom. Alfa Centauri, faktiskt."

"Alfa Centauri?" sa Linda och satte handflatorna mot kinderna "Det stjärnsystem som ligger närmast oss i rymden, alltså. Nä... Menar du verkligen att det är utomjordiska parasiter?"

"Jajamensan! Deras extremt tåliga ägg kan visst färdas oändliga sträckor i rymden och spridas mellan olika stjärnsystem."

"Men hur kunde folk på bronsåldern veta detta. Det är inte möjligt!"

"Det är NU det börjar bli intressant!" Peter log. "Det visar sig att de fått hjälp från utomjordingar för detta. Som du vet så finns det ju referenser till utomjordingar och flygande tefat i bland annat hieroglyfer, bibeltexter och en hel massa andra ställen. De har visst vakat över mänskligheten i tusentals år, och skyddat oss från alla möjliga hot. I just det här fallet har de snabbt, innan parasiten hade hunnit infektera så många, begravt den under sten som de sen smälte ner. Så nu ligger alla parasiter instängda i solitt berg. Men efter att amerikanarna stängt in några utomjordingar efter kraschen i Roswell 1947 så blev de sura och lämnade jorden åt sitt öde, om man får tro läckta dokument. I varningen på hållristningarna ingår en sorts koordinater som visar var parasiterna är begravda, och att man ska lämna området ifred."

"Kan du zooma in på kartan och visa mig var det är någonstans?" sa Linda.

"Jadå, bara att följa ån ett par svängar uppströms. Titta här." Peter pekade på skärmen. "Det är den här bergsknallen parasiterna ska ligga begravda under."

Linda blev vit i ansiktet och vinglade till. Hon lyckades sätta sig i en stol och grep tag om armstöden så knogarna vitnade.

"Det var precis där de sprängde i förra veckan för det nya bostadsområdet i Oppeby", sa hon. "Min bror jobbar där, men han svarade inte när jag ringde eller messade igår..."

